

Lovgivnings Regler. Dertil maa man hen- vise; man kan ikke give sig til at opstille en hel Række ny Regler i saa Henseende. Men jeg skal nævne Hovedpunkterne af, hvad der i Forslaget indeholdes derom, idet der i disse almindelige Regler fore- tages nogle Lempelser og Afvigelser. Hovedspørgsmaalet er jo, hvor vidt man kan gaa med Hensyn til Vidnepligten, altsaa Forpligtelsen for enhver Statsborger til at møde for Voldgiftsretten for at aflægge Vidnesbyrd. Herom skal jeg da bemærke, at Voldgiftsretten lige saa vel som enhver Domstol er berettiget til at afhøre ethvert Vidne, der frivilligt giver Møde for Vold- giftsretten, uden Hensyn til hvor Vidnet er boende; men saa snart der er Tale om Vidnepligt i egentlig Forstand, altsaa om Forpligtelsen til at give Møde, vil man ikke være i Stand til at komme bort fra den almindelige Regel, at enhver Statsborger har Ret til at kræve, at han ikke bliver dragen fra sit Værneting, naar der er Spørgsmaal om at opfylde Vidnepligten — i alt Fald ikke i nogen væsentlig Grad. Følgen deraf bliver, at Vidnepligten, naar Voldgiftsretten har Sæde i Kjøbenhavn, kun kan gøres gældende overfor Beboere af Kjøbenhavn. Imidlertid har jeg ment, at man kunde udvide Reglen saaledes, at ogsaa Beboerne i Frederiksberg Birk blive tagne med, en Bestemmelse som ikke er uden Betydning, og som man kan gaa til, fordi disse uden Ulempe kunne møde i Kjøbenhavn til Vidneførsel. Naar der saa er Spørgsmaal om, hvordan det saa skal gaa, naar Vidneforhør maa optages uden for Kjøbenhavn, altsaa af Beboere, som ikke ere bosatte i Kjøbenhavn eller Frederiks- berg Birk, saa indeholder Forslaget en Be- stemmelse, hvorefter der gives Adgang til at optage saadanne Vidneforhør efter Reg- lerne for Gæsteretsbehandling, og uden at der stilles Fordring om forudgaaende For- ligsmægling.

I øvrigt gaar Forslaget ud paa, at saadan Vidneførsel skal ske for Voldgifts- rettens Formand, det er altsaa ham, der leder Vidneførselen og har Ansvaret for, at den sker paa rette Maade. Imidlertid kan man ikke gaa til at lægge hele Myndigheden med Hensyn til Bestemmelsen af, om et Vidne skal føres, og hvilke Spørgsmaal der kan forelægges Vidnet, i Formandens Haand. Det vilde være en noget stærk Afvigelse fra, hvad der ellers er gældende Ret; thi ellers ere saadanne Afgørelser overalt af den Beskaffenhed, at de ere underkastede Appel. Altsaa maatte man ogsaa her komme til Appel, og Reg-

lerne i Forslaget gaa da ud paa, at de Kendelser, der afgives af Voldgiftsrettens Formand, hvilket ifølge Forslagets øvrige Bestemmelser vil sige Kendelser angaaende Vidneførselen, kunne indkendes for den kgl. Landsover-, samt Hof- og Stadsret i Kjøben- havn efter Reglerne for Indankning af til- svarende Kendelse, afsagte af ordinær Underret.

Det er endvidere fastslaaet her, for at fremme Vidneførselen, at Vidner kunne stævnes med Aftens Varsel, at Indstævning af tidligere førte Vidner bortfalder, at den Regel, som ellers gælder ved Vidneførsel, at ustævnt skal være unævnt, det vil sige, at man ikke maa nævne en Persons Navn, medmindre man har stævnet ham til at overvære Vidneforklaringen, er ikke gæl- dende i disse Tilfælde. Imidlertid vil det saa være rigtigt tillige at fastslaa en Regel, som ikke har Betydning for Voldgiftsretten, men kan have Betydning ved andre Sagers Afgørelse, nemlig at det Tingsvidne, der saaledes er optaget for Voldgiftsrettens Formand, ikke har fuld Beviskraft i Sager uden for Voldgiftsrettens Afgørelse, men at det beror paa Dommeren selv, hvilken Beviskraft han vil tillægge det. Denne Regel svarer til den, som findes i Sø- og Handelsretsloven af 19de Februar 1861 § 35 med Hensyn til de Tingsvidner, der op- tages ved Sø- og Handelsretten, med An- vendelse af de Lempelser, denne Lov ind- rømmer med Hensyn til Vidneførsel. Der tilføjes saa her: i øvrigt — altsaa bortset fra den Regel, jeg har nævnt — betragtes den af Vidnet afgivne Forklaring som af- lagt for en Ret, det vil sige, at Vidnet er stillet med Hensyn til Strafansvar, som om Vidneforklaringen er afgiven i en Ret.

Naar der nu er taget Bestemmelse om, at en Voldgiftsret skal have den Bemyn- digelse, Forslaget hjemler, opstaar Spørgs- maalet om, hvorvidt denne kan tages til- bage, og i saa Henseende kan man ikke ganske undvære Regler. Det er klart, at hvis Forholdene væsentlig forandre sig efter det Tidspunkt, da Bemyndigelsen blev given, maa der være Adgang for Regerin- gen til at tage Bemyndigelsen tilbage, medmindre de Organisationer, som have valgt Voldgiftsretten, ville føje sig efter de Fordringer, Regeringen til den Tid maatte stille for at lade Bemyndigelsen vedblive. Det hedder derfor i Forslaget, at Bestem- melsen om Vidneførselen for Voldgiftsretten kan ved kongelig Anordning paa ny op- hæves, naar de paagældende Centralorgani- sationer eller den af dem vedtagne Vold- giftsret maatte undergaa væsentlige For-